

Kaj Johannesen mitt í verðini. Við eini ørgrynna av afrikanskum trummum og øðrum eksotiskum ljóðföllum, setti hann ein serligan dām á konsertina

Skotárskonsert í Norðurlandahúsinum:

Junglurómur í føroyskum jazzi

Tá Kaj, við eini ørgrynna av eksotiskum instrumentum, var í forgründini, slúsaðu Gleipnir áhoyraranar djúpt inn í eina frumskógarverð, langt burtur frá tí stóra salinum í Norðurlandahúsinum

UMMÆLI

Hóskvöldið 29. februar var skotárskonsert í Norðurlandahúsinum.

A skránni vóru Gleipnir og Moirae. Moirae er ofta at hoyra í Føroyum og luttaka í nógvum av teimum konsertum, ið vera fyriskipaðar.

Gleipnir hava ikki verið so nógv at hoyra her heima, men teljast so avgjort uppi í Føroya bestu.

Gleipnir lögdu út við eini sjangru, ið teir nokk eru einsamallir um í Føroyum. Og úr tí stóra salinum í Norðurlandahúsinum, vóru áhoyrarnir ferdir inn í ein annan heim. Teir framfóru eina einastandandi konsert.

Einastandandi í orðsins veruliga týdningi.

Við til tíðir aggressivum og til tíðir hugtungum spæli, bergtók Leivur Thomsen uttan iva hvørja sál, ið inni

var. Eitt orðaspæl uttan orð og visjónir, sum tú ikki kanst taka í, men bert má vóna, at uppliva aftur. Einastandandi, so er tað sagt.

Rógvi á Rógvu gav alt á trummurnar, og tá hann og Kaj, sum sat við sínum slaginstrumentum, góvu eina duo, var tað við einari ótrúligari presisjón frá báðum.

Kaj, vóru vit upplýst um, er vorðin pápi, til eitt av teimum nógv umrøddu skotársbørnunum, og tað var ikki hansara einasta succes skotársdag 1996.

Mitt í eini ørgrynna av afrikanskum trummum, og øðrum eksotiskum ljóðföllum, stóð hann og risti eitt sindur her og ringlaði við ymiskum har, á ein hátt, so tað sá út, sum tað var tilvildarligt, hvat hann kom undir.

Men um so var, var tað sera beinrakin tilvildarligheit. Hugflognum, bagdi heldur einki, og fólk høvdu hug at smilast, tá hann brølaði í eitt instrument, formað sum ein krukka. Men ljóðið fall heilt

natúrligt inn í tónleikin, og saman við øðrum eksotiskum ljóðföllum, blivu áhoyrarnir slúsaðir djúpt inn í eina frumskóg onkrastaðni langt burtur frá tí stóra

salinum í Norðurlandahúsinum. "Junglujazzur" var fyrsti tankin, ið fall mær inn, men trúgvi ikki nakað eitur so.

Eftir steðgin fekk Moirae

ta, ikki so løttu uppgávu, at hála okkum øll úr aftur hesum fremmenda heimi, og inn í tann føroyska rockin. Og hann er so føroyskur sum hann nú einaferð kann verða, tá tað er Terji og Moirae ið eiga pallin.

Terji, sum vant, framfóru við kropp og sál, og illustrerar sínar tekstir á pallinum, so tú fært tað fultkomna undirhaldi.

Løgin teir spældu vóru m.a. tann nýggja versiónin av »Mamma«, ið er sera vøkur og sterkari enn hin fyrri. »Eg flýggi til tónleikin« har Terji brúkar røddina øðrísti, enn vit eru von at hoyra, og visir potentialið í síni rødd.

Kim Hansen við klaveri, sang sera vakra lagið »Lognbra«

Moirae var sjálvsagt klappað innaftur og »Knavakotið« var ynskið frá áhoyranum.

Ein frálík konsert. Føroyskur rockur tá hann er best við Moirae, og áhugaverð, øðrísti og sera óføroysk presentation frá Gleipnir.

Marjun Dalsgaard

Terji framfórði sum vant sínar tekstir við kropp og sál

Gleipnir lögdu út við eini sjangru teir nokk eru einsamallir um her í Føroyum